

Az én Betlehemem az Állatkertre nyílt

Mottó: *A keresztények Krisztus születésétől,
Az iszlamisták Mohamed futásától
számítják az időt. Ideje volt nekem is
valami új kezdetet találni.*

2014. szeptember 4-én,

(1 nappal a 66. születésnapom előtt),

a Főorvos úr két független tumort távolított el a hasamból.

10 nap múlva (testileg) gyógyultan hazaengedtek a kórházból.

A lelkem gyógyulása csak ezután kezdődhetett el.

A tudatomból is el kellett távolítani a daganatot.

Ez hosszabb folyamat volt. Még 2 hét kellett hozzá.

Ki kellett írni magamból a történeteket.

Úgy hiszem sikerült.

Tumor után (t. u.) 3 héttel, a 22. napon

már ismét Puskás és Edison első találkozásának

hiteles története kanyarodott elő a tollam hegyéből.

Íme a teljes folyamat.

Budapest, t. u. 28. napon

dr. Horváth László Ferenc

Ui.: Az én „jászóloomhoz” csak 2 király látogatott: János és Flórián.

Megkönnyebbülés (Szösszenet)

Az asszony főztje,
a házi paplan meleg
a „vekker csörgése”,
a kávé illata,
a pipám füstje,

vagy

gyermekeim élénkülő arcszíne,
a rokonok aggódó kérdései,
a kollégák ijedtsége,
a haverok intelmei,

vagy inkább

a kombinó „csilingelése”
(pontosabban az ötemeletes házat is megrengető robogása),
a zsákutcában hazafelé poroszkáló részek „dala”,
a „Nemzeti Dohánybolt” előtt topogók egyre erősödő kopogtatása,

talán

a nővérke nélküli ébredés,
a csövek és „zacskók” nélküli vánszorgás elmaradása.

Nem!

Hanem, hogy most és mindörökké vége a „vetítésnek”:
Ha akarom könnyekkel, vagy könnyek nélkül „kibőgghetem”,
ha akarom, kiordíthatom „fájdalmaimat”.
Mindezek, két hónap után megszülték eredményüket,
egy kicsi, szabálytalan homogén „piramist”.

Alleluja!

Budapest, t.u. 8. *(szombat hajnali 5:53)*
(180 órával a sikeres vastagbélrák műtét után.)

dHLF

A papucs

(Nem minden az, aminek látszik)

Prológus: Itthon fatalpú, bőr papucsban járkálok. A vizet természetesen nem bírja, valamint meglehetősen nehéz is. Így aztán első repülő tengerparti utamra, még 1996-ban a szlovák oldali Komárom „valutás” boltjában vettem egy strapabíró, tépőzáras, teljesen gumi „fakír” strandpapucsot. *(A talpa apró tüskékkel volt tele, ami jelentősen serkentette a talpak vérkeringését. Ez jó hatással volt a viselő haladási sebességére.)* Könnyű és a két rész egymásba csúsztható, így aztán kis helyet foglal el a bőröndben. *(Habár az utóbbi időkben a samsunite „négykerekű óriásban” van elég hely.)* A papucs, az észak-afrikai, tunéziai start után közel 20 év alatt, bejárta velem „Tolnát-Baranyát”. Különösen sok adriai fürdőhelyen fordultam meg benne. Kellően erős és rugalmas volt. Bírta a homokos, valamint a köves partot is. Az idei tengeri „pancsi” két igazán különleges helyen a monetenegroi Budva aprókavicsos és az albán Durres lágy homokos strandján realizálódott. Mindkét helyen jól szolgált.

Életem eddigi legnagyobb utazása

Keresztelő Szent János fejevétele napján *(augusztus 29-én)* az endoszkópia megállapította, hogy az idén még egy 10-15 napos „utazásra” kell elvonulnom, csak ide a Podmaniczky - Dózsa György utca sarkára. Fizikailag csak néhány kilométer, de a statisztikák alapján, *(különösen a régebbi időkben)* nagy volt az esélye annak, hogy ez lesz az utolsó utam. A pizsamák és törülközők tömegének bepakolása után elővillant a nagyszekrény aljából a „zöld fakír” is. „Te is velem jössz. Ha jó voltál Nizzában, akkor jó leszel II. sebészetben is!” Gondoltam, és a család minden tiltakozása ellenére magammal vittem.

Epilógus: Vasárnap már otthon meglátogatott kollégám, akivel már Tunéziában is együtt „lubickoltunk”. Meglátta a „domesztoszsal” tisztára suvickolt fakírt. Elcsodálkozott és megjegyezte: „Neked ez még meg van? Emlékszel én is ilyet vettem Komáromban.” „Természetesen megvan és van egy **igen jó** tulajdonsága, mindenhol hazahoz. Utoljára eddigi legnagyobb utazásomról, a 105-ös kórteremből is együtt jöttünk meg.” Nem olyan, mint a Kis Mukk varázspapucs. repülni nem, csak csoszogni tudok benne, de nékem most ennyi is bőségesen elegendő is volt. Vissza is tettem a szekrény mélyére, ha még ugyanennyit szolgál, akkor elégedett leszek vele. *(Sőt a felével is.)*

Budapest, 2014. t.u. 10.

dHLF

Közvetítés a Nagy Sors Sorsolóról (Groteszk)

- Elnök: Kérem a következőt! Neme?
Referens: dr. Horváth László Ferencnek hívják.
E: Nem a neve! Neme, kora?
R: Férfi, 66 éves.
E: Nationality?
R: Hungry.
E: Nem a státuszát kérdeztem, hanem hogy honnan gyűtt?
R: Az van ideírva, hogy Hungry! Nem. Tévedtem elnök úr: Európa, Hung-a-ry.
Alelnök: Na, ilyen sem volt még itt. Ezek a feltörekvő közép-európaiak.
Először KGST össze. Varsói össze. Ruszkik ki. NATO be. EU be. Amcsik be.
Azt hiszik, hogy már ide a Nagy Sors Sorsolóra is csak úgy beszemtelenkedhetnek.
E: Csendet kérnék! Már eléggé hungry, akarom mondani: Éhes vagyok.
Legyünk már operatívak! Státusza?
R: Vastagbél rák.
E: Licti?
Matematikus: Már nézem is. Magyar férfi, 66 éves: 50-50%, tehát 1:1.
E: Az eldöntés módja? Iszik?
R: Mint állat. Az van ideírva: Work alcoholic, és ebből 71 kitüntetést is kapott.
Kétszer is Arany keresztet... akkor ez egy „boroshordó”.
Tudós Tanár: A work alcoholic azt jelenti, hogy a munka rabja. Halálra dolgozta magát, és amikor kirúgták, az addigi pozitív energiák megsértődtek. Megkezdték önpusztításukat. Halált hozó daganat csiráit helyezték el a táplálék csatornában. Majd minden energiájuk ezen csirák pátyolgatásában pocsékolódott el.
E: Köszönöm Tudós Tanár Uram, a mindenre kiterjedő magyarázatot. megnyugtattál, hogy közülünk ezen nyavalya elkapására senkinek nincs esélye. A kérem a licit eszközét!
TT: Mivel a munkájával kapcsolatos a kórsága, javaslom a munkahelye neve, címe legyen a licit eszköze.
E: Szavazásra teszem fel... Egyhangú!
R: Puskás Tivadar Távközlési Technikum Infokommunikációs Szakközépiskola Budapest, Gyáli út 22-ben dolgozott 22 évig, mígnem kényszernyugdíjazták.
Mindenlében Két Kanál: Elnök Úr! Elnök Úr! Azt olvastam, hogy a Gyáli utat Albert Flórián útjára keresztelték az utóbbi hónapokban.
E: Okoska, igaz ez?
O: Igen! Elnök úr! Tarlós István főpolgármester javaslatára. 2013. április 24-én a Fővárosi Közgyűlés megszavazta, hogy a Gyáli út neve ezentúl Albert Flórián útja legyen.
MKK: Elnök Úr! Elnök Úr! Egy ilyen Tarlós javaslat már egyszer megbukott a nép haragján.
O: Igen! Elnök Úr! 2012. december 12-én Tarlós István főpolgármester javaslatára a Frankel Leo utca visszakapta volna a Zsigmond király útja nevet, de a bentlakók annyira fel voltak háborodva, hogy Tarlós visszavonta a licitet.

- E: Köszönöm szépen, de akkor ki volt ez az Albert Flórián?
 O: Albert Flórián aranylábú, arany labdás focista volt.
 E: Ezek a magyarok szeretik a focit?
 O: Nagyon szeretik, de az utolsó 35 évben roppant eredménytelenül művelik. Mert 1969 decemberében „jöttek a csehszlovákok” Marseillei pótszelejtezőn lemosták 4:1-re a magyarokat. Ezek után a magyarok...
 E: Köszönöm! Elég volt.
 Javaslatom: Albert Flórián, aranylabdás, arany lábú kulcsszavakat.
 Licit Mester: Mivel ragozatlan szavakra lehet licitálni:
 Albert, Flórián, arany, labda, arany, láb.
 E: Szavazásra teszem fel... Egyhangú.
 LM: Mivel az „arany” kétszer szerepel kiemelendő.
 Gépmester: Indítom az üveggömböt.
 Szőke Vigyori Szépség: A 2014. szeptember 4-én megtartott Nagy Sors Sorsoláson a „Flórián” szó a nyerő.
 E: Akkor felkérem a Gramatikust, hogy az arany és a Flórián szavakból készítsen mondatot, az NSS szabályainak figyelembevételével.
 G: Aranykezű Flórián, a mondat töve.
 A teljes szöveg pedig a következő:
 A műtétet végezze el, dr. Aranykezű Flórián főorvos a II.-es telephely, II.-es sebészetén a VI.-os műtőben.
 MKK.: Na, ezzel megmentettük az öreg életét. Srácok, ez az aranykezű Flórián ahogy operál a laserkéssel, az egy csoda...
 E: Csöndet kérek! Jól elszaladt az idő.
 Kérem a következőt, de gyorsabban, ha lehetne.
 R: Férfi, 15 éves.
 Szomália.
 Ebola.
 E: Licit?
 M: 0:1, jelenleg gyógyíthatatlan.
 E: Szerencsétlen. Az isten nyugosztalja.
 Ezzel a délelőtti sorsolást befejeztük.
 14 órától folytatjuk. Pontos megjelenést kérnék!
 Sok munka vár ránk. Motorkerékpár balesetek a téma!
 Jó étvágyat mindenkinek.

Prológus: *Az Elnök odasomfordált Okoskához és megkérdezte: Ezt a vastagbélrákot milyen életmóddal lehet megelőzni? Mit ebédeljek? Úgy hírlík engem is kényszernyugdíjaznak, pedig még három évre szól a kinevezésem.*

Budapest, 2014. t.u. 11.

dHLF

Csalódottság (Vallomás)

Prológus: 21 éve halott Édesanyámat, szegényt (*Isten nyugosztalja!*) többször is operálták. Először valószínűleg velem, mivel császárral születtem. Úgy mesélik akkortájt nem volt a kórházban külön csecsemő szoba, mindegyik bébi az édesanyja lábánál feküdt keresztben egy kiságyban. A 12 ágyas kórteremben én voltam az egyetlen császáros, egyből a bejáratnál. Hosszú fekete hajamat néhány nap után a nővérek lokniba fésülték. Jókat zabáltam, volt miből. Így aztán minden berohanó első gyermekes kispapának én hoztam meg élete első nagy csalódását. A többi sorstársam (*vagyis az ő gyermeke is*) végig kínlódta a szülőcsatorna minden centijének összes gyötrelmét. Haja megtépődött, kihullott. Feje megnyúlt. Tele volt kék-zöld foltokkal és valószínű még ordított is hozzá. „Hogy az én gyermekem miért nem tud olyan szép csecsemő lenni, mint ott az 1-eskének pufók, loknis angyalkája?” Gondolták többen, sőt egyes kevésbé tapintatosak ezt szavá is tették. Ez után kérek, így 66 év után az I. számú Üllői úti klinikán 1948. szeptember elején született sorstársaimtól elnézést, mivel „szépségemmel” rontottam a renoméjukat. Igazán nem tehetek róla, hogy kicsit nagyobb voltam, és mivel Édesanyám előző két szülése sikertelen volt a Frigyesi féle (*helyi érzéstelenítéssel megvalósított*) császármetszéssel jöttem a világra. (*Nagynénéim szerint lustaságom elnyerte méltó jutalmát. Kiemeltek az anyaméhéből, majd addig pofoztak, míg ordítani kezdtem.*) De nem erről akartam írni, habár ennek a történetnek is van folytatása a „Megjegyzésben”

Az altatás, ahogy Édesanyám mesélte többször is

Szóval egyke lévén én voltam, akinek a házimunkában is helyt kellett otthon állnia. Ilyenkor, hogy gyorsabban menjen a krumpli hámozása, vagy a zöldborsópucolása Édesanyám történeteket mesélt saját életéből, illetve közös életünk első, általam átélte, de nem tudatosodott néhány évemről. Többször visszatérő története volt az Ő egyik műtété, mely mindig életének egyik nagy traumájaként említett. (*Ma már tudom, hogy ilyenkor „vetített”. A szovjet megszállás eltitkolt borzalmait, kiszolgáltatottságát ültette át a különben mindig sikeres műtétjei mindegyikébe. Ezzel is megvédve engem, egyetlen élő gyermekét a külvilág kegyetlen valóságának borzalmaitól. Jó, hogy csak halála után 20 évvel, 65 évesen fogtam fel a mondatai között lapuló rejtett tartalmat.*)

Szóval, Édesanyám úgy mesélte: „Betolták egy nagy sötét szobába, melynek közepén egy erős lámpa egy asztal közepére világított. Az asztal körül szájmaszkos orvosok és ápolónők tüsténkedtek. A kisebb asztalon már ki voltak készítve a műtét eszközei, szépen sorba. (*Ezeket a műtét után ugyanígy sorba kellett rakni, nehogy valami is bent maradjon a betegben.*) A meztelen beteget a műtős fiú felnyalábolta és a gurulós hordágyról átvitte a műtőasztalra. Itt leterítették egy zöld lepedővel, amelyen csak ott volt lyuk, ahol vágni fognak. A felvágandó bőrt jóddal tisztára mosták. Az egyik feje mögött álló maszkos személy (*az altató orvos*) egy csövet tartott a szája elé és megkérte, hogy számoljon szép lassan egytől egyesével felfelé. Már vagy tizenötnél tartottam, (*mesélte Édesanyám*) amikor az altató orvos kijelentette: a beteg nem akar aludni. Kisebb riadalom támadt. Még jó, hogy a Tanár Úr észrevette, kezében a késsel (*pontosabban szikével*), hogy valamit nagyon nézek. Igen, a lámpa burája tükrében láttam, a saját bejódózott hasamat. Mikor erre rájöttek, gyorsan arrébb húzták a zöld lepedőt és kezdetem újra a számolást. A nyolcra még emlékszem, a kilencre már nem. Valószínű elaludtam, és csak órák múlva ébredtem fele a kórteremben.” (*Fejeződött be Édesanyám előadásában műtétjei élménye.*) Mivel a témáról mással nem konzultáltam, vártam, hogy mi is fog valójában történni velem.

Az én műtétem

(Legalábbis, ahogy átéltem)

A hajnali pancsi után, ami az előző napi kipucolás után már igazán dukált, megjelent az operáló főorvos úr és „Lacikám! Eljött a műtét napja, ahogy azt tegnap is megbeszéltük. Nyugi! Mindent, ami nem odavaló *(vagyis tumor)* kipakolok és mindent ami jó *(vagyis husi)* bent hagyok. Bízzál bennem! Minden rendben lesz kb. 2 órás műtetre számítunk” – szavakkal biztatott és elsietett, várhatóan bemosakodni.

Ezután a nővéreké kiperarálták bal kezem kézfejen a vénámat. *(Magyarul egy „konnektort” szereltek rám.)* Már részesültem ilyen szerkezetben, csak a helye lepett meg. Mivel minden szobatársamnak, sőt a folyosón lábadozó betegársaimnak is volt ilyen szerkentyűje. Tudomásul vettem, hogy itt ez a módi. *(Ma már okosabb vagyok. A műtét protokollja ezt a preparációt írta elő!)* Másfél napi éhezés után éppen csak némi erőt adott a belém csöpögő „sós víz”, mikor két nővérke pillanatok alatt feltette életem első katéterét. Úgy megleptek vele, hogy pánikolni sem maradt erőm. Mikor eljött az ideje, egy életvidám fickó jelent meg egy kerek hordággal. Egy hátul kötős köntösbe öltöztettek, majd miután a kisportolt kb. 70 kg-os „mütös legény” megtudta, hogy én tegnap még 110 kg-ot nyomtam megkért, hogy kis stokedlire lépve foglaljam el a szállítóeszközét. Én nálam a kerek betegszállító megindulásával együtt megindult a „vetítés”. Az újra fele-feltörő sötét gondolatok erőszakos elnyomása céljából viccelődni kezdtem. A „srác” óriási fazon volt. Vette az adást, és folyosók garmadáján, várakozó betegek elképedt tömegén végig kacarászva érkeztünk a 8 darab műtő előcsarnokába, egy légkondicionált, rozsdamentes acélszürke helységbe. Itt következett a hasikám borotválása, majd átmásztam egy már hidraulikusan állítható magasságú masszívabb kerek hordágyra. Azonnal megjelent az altató orvos kisasszony, aki az előző napon már részletesen kikérdezett életem eddigi folyamányáról és ez alapján altatásra alkalmasnak talált. Zöld ruhát viselt, hosszú enyhén hullámos haját zöld sapka takarta. Ez én „ritka szép”, pontosabban „9 sorban 1 szál” hajamra is egy hasonlót helyezett. Majd mosolyogva, ezt hangsúlyoznom kell biztató, mosolygós tekintettel átismételtük a várható események, és néhány biztató szóval teljesen megnyugtató. *(Ez annyira sikeredett neki, hogy még valami poénosat is válaszoltam neki, az esti discóval kapcsolatban.)* Eközben megjelent egy magas, atléta alkatú fiatalember, a fején „Beatrice” kendővel. Kijelentette, hogy a VI.-os műtőbe megyünk és ő a „mütös fiú”. Római számmal voltak kiírva a műtők sorszámai II. III. .. és végre a VI. Bekanyarodtunk a tett színhelyére. Minden szürke, rozsdamentes acél. Kellemes hőmérséklet. Egy alig 30 cm széles „fehér deszka” mellé álltunk be. Nehezen hittem el, hogy ez a MŰTŐASZTAL? De mivel a Beatrice kendős beállította az azonos magasságot, átkászálódtam. Önkéntelenül megmarkoltam a „fehér deszka” szélét: nehogy már itt a célegyenesbe leguruljak. Bal oldalamon kihajtottak a karom alá egy vályút. Ebbe jól lehetett támaszkodni, ami pillanatnyilag megnyugtató. A mütös fiú egy hatalmas ollóval levágta a hátul megkötött új ruhámat, miközben egy maszkos hölgy, a hangjából ítélve az altatóorvos kisasszony lehetett, a számhoz közelített egy maszkkal. És... és filmszakadás...

Az ébredés „csalódottsága”

A következő kép, amire emlékszem, a kórteremben a vidám szállító fickó kérlel, hogy öleljem már át a nyakát, mert a 110 kilómat nem lenne jó leejtenie... és már tesz is vissza az ágyamba. Mi az? Miért maradt el a műtét? Dehogy maradt el, hanem négy órát aludtál, minden oké! Nyugi! Majd holnap még dumcsizunk.

Mi van? Meg volt életem első és legnagyobb műtéte? Se kirakott szerszámok, se kivágott zöld lepedő. Se számolgotás. Se maszkos operáló orvos, kezében szikével. Pedig Édesanyám így mesélte. Ő pedig igazán egy igazmondó asszony volt. Édesanyám! Drága Édesanyám! Meglopták az egyetlen gyermekedet. Úgy elaltattak a műtét alatt, hogy semmire sem emlékszem. Semmit nem álmodtam. Pedig titokban reménykedtem, hogy abban a 2

órányi kómában csak rólad fogok álmodni. Csak összefutunk a virtuális „másvilágon” és végre bocsánatot kérhetek tőled, hogy utoljára 15 éves koromban az általad elkészített finom krumplipürével bevakoltam a repedést a konyhánk falán a Ráth Györgyben. De láthatod, mindez elmaradt. Látod megloptak, elvettek tőlem egy illúziót.

Epilógus: Néhány perc, vagy óra múlva, megjelent ágyam végében az operáló főorvos úr. Bízatóan rám mosolygott a bajusza alatt és azt mondta: „Lacikám! Ahogy megígértem mindent kiszedtem, ami nem odavaló. Minden rendben lesz!” Főorvos úr kérem, mutassa már meg, ha lehetséges milyen szikével operált meg. Kértem tőle elhaló hangon, ha már semmit sem láthattam, akkor legalább egy „szerszámot” mutasson meg utólag. „Milyen szikére gondolsz? Hiszen laserrel operáltam... és ezt neked, a villamosmérnöknek magyarázzam?”

Megjegyzés: Mint az előbbieken már leírtam születésemhez nagyban hozzájárult Prof. dr. Frigyes József egyetemi tanár 1948-ban az I. számú női klinika igazgatója helyi érzéstelenítési módszere. Legyek annyira arcátlan, hogy ennek kapcsán a professzor urat virtuális apámnak tekintsem. Már csak azért is, mert a következő évben kényszernyugdíjazták, akadémiai tagságát megvonták, mely döntést aztán 40 év múltán rehabilitáltak. Engem egy grádicsal alacsonyabb beosztásból – a Puskás Technikum igazgatói székéből – kényszernyugdíjaztak. Remélem, hogy ezért már feleannyi idő *(vagyis 20 év után)* rehabilitálni fognak. Ekkor 85 éves lennék. Apai nagyapám 82 évet élt, édesapám 88-at. Anyai dédapám 85 éves korában egy balesetet nem élt túl. Anyai nagyanyám, akitől mindent örököltem 84 éves korában vastagbélrákban halt meg. *(Ezt én most éppen túléltem.)* Tehát van esélyem a 85 éves korra. Most meg már azon kell rettegnem, hogy a rehabilitációs jó hír hallatára infarktust ne kapjak!

Budapest, t.u. 16.

dHLF

Vízköves lett a hátam

(Vallomás, mellyel tartozom néhai szüleimnek és az adjunktus úrnak)

Prológus: Születésem után, már az Üllői úti klinikáról szüleim azonnal hazavittek a Ráth György utcai *(Buda, Kissváb-hegy)* szerény szolgálati lakásukba. Szoba, konyha, WC, spájz. A konyhában már gázsparehelt lobogott sütővel. *(Édesanyám „doktora” volt a legkülönbözőbb tészták, sütemények elkészítésének.)* A vizet a falikútból eresztettük, és ha mosakodni akartunk, akkor a gázon kellett azt megmelegíteni. Volt egyhatalmas ütött, kopott zománcos lavórunk „fürdési” célra. *(A technikát, mely hajmosás esetén négy lépésből állt, itt most nem részletezném.)*

A szolgálati lakás fürdőszobával bővül

A II. világháború előtt a 4+1 lakásos két garázzsal is büszkélkedő budai ház központi fűtéssel is rendelkezett, mely az ostrom alatt megsérült. A háború után a házat államosították, a nagyobb lakásokat leválasztották. A nyolcra szaporodott bérlők között a pincét, a garázsokat felosztották, és mindenki egyénileg fűtött, a saját tüzelőtárolója felhasználásával. Így telt el 20 év, mikor is 1965-ben új lakó költözött a házba. Az agilis hölgyet kocsival vitték reggel, és kocsival hozták is mindennap haza. A rendszámából kiderült, valamelyik minisztériumban dolgozik. Hamar felismerte, hogy Édesanyám, a házmester itt mindenek ismerője, hiszen 1940 óta laktak itt szüleim. A fűtés és a garázsok érdekelték, de nagyon. Édesanyám résztelesen felvilágosította, hogyan is volt itt régen. *(Sőt, azt a kaján megjegyzést is elejtette, hogyha valaki elintézné a kazánok felújítását ő rendelkezik fűtői jogosítvánnyal, a garázsok meg felszabadíthatókká válnának.)*

Három nap után mérnökök és szerelők lepték el a házat. Három hónap múlva ismét működött a központi fűtés és a minisztériumi főigazgató asszony megvehette élete nagy álmát, egy trabantot. *(Melynek természetesen garázsa is lett.)* Mivel a hölgy szociálisan is érzékeny volt, a másik garázból a szolgálati lakás mellé fürdőszobát is kanyarítottak. Sőt egy évre rá nekem is lett egy 1,5x3m-es külön szobám a budai várra néző ablakkal. *(Mindenkivel jól járt, de legjobban én.)* 17 évesen már kellően tudtam értékelni a „luxust”: Tanulmányi eredményem meglődött. Kiváló minősítéssel érettségiztem, pontosabban lettem távközlési technikus, majd kitüntetéssel okl. villamosmérnök, egyetemi tanársegéd. A család anyagi helyzete is stabilizálódott, mivel sok magántanítványom volt, már egyetemista koromban is a Népköztársasági Ösztöndíj mellé. Mindez egy alig 5m²-es szobának és egy káddal, zuhannyal felszerelt fürdőszobának volt „köszönhető”.

Itt éltem le életem első 25 boldog évét. Hogy mi történt ezután, már egy másik történet. Most a kisebbik fiam lakik a Ráth Györgyben, neki még a kazánházzal is bővítettük a lakást. Így az már egy igazi, 70 m²-es habzsi-dőzsi lett. Meg is „hálálta”. Alig 30 évesen védte meg a doktoriját, ezzel majd öt évet vert rám.

Hogy is tanították: „A lét határozza meg a tudatot.”

A Nagy Utazás

66. születésnapom előtt egy nappal megoperáltak. A sikeres műtét után négy cső lógott ki belőlem, melyeket a műtét utáni harmadik napot követően egyesével távolították el. Ezen négy napon újra átéltem gyermek és ifjú korom első 16 évét. A könnyítés annyi volt, hogy a mosdóból meleg víz is folyt. Viszont a testem legkülönbözőbb részeiből kilógó csövek jelentősen nehezítették a feladat végrehajtását. *(Nem is beszélve a csövek végén található tasakokról, és annak tartalmáról.)* Óh, az a csodálatos hétfői hajnali 5 óra, amikor a nővérke

kijelentette. „A hármaska (*vagyis én*) felkel, kimegy a fürdőszobába és önállóan megmosdik!” A kikászálódás valószínű egy negyedórát is igénybevetett, de végül is ott álltam. A mosdóba csorgott a meleg víz. Behunytam a szemem és minden emlék rámtört hirtelen. 21 éve halott édesanyám szigorú, de jóságos hangja csengett vissza a háttérből. „Hajoljál közelebb, nem kell a (fürdő)szobából Balatont csinálni! Ne sajnáld a szappant! A füleidet is! És a nyakaddal mi lesz? Kész! Akkor tessék szárazra törölni!” Persze mikor kinyitottam a szemem a Mama már nem volt ott, csak megdöbbszent képemet láttam a párától homályos tükörben. Hosszú másodpercek teltek el, míg rájöttem, hogy nem a Ráth György utcai konyhában vagyok, mint kisgyermek, hanem a 105-ös kórterem fürdőszobájában, mint „hármaska”, a 66 éves „vén számár”.

Így ment ez még 3 napig, amikor is szerdán, kihúzták belőlem az utolsó csövet is. (*Csővetlen, zacskótlan szabadon mozgó „ember formájú” lettem.*) Ez annyira, de annyira feldobott, hogy végigaludtam az egész éjszakát. Magamhoz vettem a tisztálkodás eszközeit és elfoglaltam a kórterem fürdőszobáját. A zuhany már napok óta kacérkodott velem, az ajtóval szemben, de csövekkel és bekötött hassal eddig reménytelen lett volna kipróbálása. De most! Beállítottam a hőfokot és háttal betolattam a lecsorgó forró víz alá... és csak csorgott, csorgott a hátam végéig. Micsoda mámor, micsoda kéj, micsoda átlényegülés... és akkor egy másik hang hallatszott: „Fiam! Elég lesz már abból a zuhanyzásból! A végén még vízköves lesz a hátad!” 15 éve meghalt Apám mondatainak foszlányait véltem felismerni a víz zubogása között. Ugyanazt ismételte tréfásan, amit anno 1965-ben a Ráth György utcában életem első zuhanyzásakor mondott. Engedelmeskedtem neki, elzártam a csapot. (*Nagyon jó lelkű, családszerető, rám egyetlen élő gyermekére büszke lakatos volt.*) Minden, ami mechanikus tőle tanultam meg. Sokat fusztunk együtt. Idősebb korára szemüveges lett, így a finomabb munkáknál én lettem a szeme. Mivel Ő bal én jobb kezes voltam, egy-egy kényesebb helyen hihetetlen termelékenyen tudtunk együtt dolgozni.

Epilógus: Elkövetkezett a csütörtöki félnyolcas kis vizit. Az adjunktus úr mindenkinél megkérdezte, hogy telt az éjszakája. Milyen problémái vannak. Végig egyeztetette az aznapi feladatokat, az étkezést és a gyógyszererezést. (*Szobatársaimat éppen egy, illetve két napja műtötték, így velük/róluk hosszasan kellett egyeztetnie.*) Míg a szobatársaim aznapi programjának részletezése folyt, addig én elbambultam, talán el is szundítottam. Gondolataim az előző napok „szülői intelmei” körül forogtak. Négy nap alatt gyermekkorom legalább 10 évét éltem át újra. Az ütött-kopott lavórtól a csodálatos zuhanyig. Az adjunktus úr mondatai riasztottak fel merengéseimből. „Láz nincs. A vérnyomás jó. Holnap akkor mehet haza! Van valami problémája?”

„Igen.” –válaszoltam. „Reggel annyit zuhanyoztam, hogy vízköves lett a hátam.”

Adjunktus Úr hosszú praxisa alatt biztosan ilyen választ még soha nem kapott, így nem is értette először a mondatot. A „hátam” szó beakadt neki, és reflexszerűen elindult megnézni, majd újra elemezve a meglepő szöveget, legyintett és mosolyogva átment a 106-os szobába.

Délután elnézést kértem Tőle, de Ő csak nevetett. Akkor könnyek nélkül nem tudtam volna mindezt elmondani Neki, így aztán egy hét után leírtam.

Budapest, 2014. t.u. 16.

dHLF

Az első apás születés (Groteszk önéletrajzi vallomás)

Prológus: A Puskás Technikum mindig is híres volt a politikai irányelvek pontos betartásáról. A 2000-es évek első évtizedében néhány évig létezett Magyarországon egy Esélyegyenlőségi Minisztérium. Ide nevezték ki helyettes államtitkárnak, a Matáv **egyik** jogi osztályának vezetőjét. Mivel, akkortájt a Puskás a Matáv bázisiskolája volt, valamint a multik élharcosai voltak a női esélyegyenlőség harsogásának, hamarosan nálunk is, ismerősként látogatást tett a (*roppant csinos*) helyettes államtitkár kisasszony, néhány munkatársa társaságában. „Drága Igazgató Úr! Bizonyítsa be nekünk, hogy a Puskásban valóban létezik a nők esélyegyenlősége!” – csaptak a „lecsó” közepébe. „Nekem két helyettesem van, ebből egyik hölgy” „Ez triviális. Mondjon mást!” „Nálunk hét munkaközösség van, ebből négyet hölgyek vezetnek.” „Ezt mindenütt így csinálják. Mondjon mást!” „Nálunk a Sós tanár úr ment el GYED-re.” „A Sós tanár úrnak van felesége, aki még dolgozik?” – kérdezték harmadszorra. „Igen, Sós tanár úr nő.” – válaszoltam egyre nyugodtabban. „Köszönjük szépen. Megállapítom, hogy a Matáv bázisiskolájában a Puskás Tivadar Távközlési Technikumban valóban megvalósul a nők esélyegyenlősége”- válaszolta és aztán se puszi, se pá, elviharzott.

Hogy állunk most?

Jelenleg az ország egyik legnagyobb hosszú távú problémája a nagyon alacsony termékenységi arányszám. (*A reprodukciós szint: 2,1 lenne. Az európai átlag 2012-ben 1,58 volt. Magyarország 1,34-el hátulról a negyedik. Éppen csak nem érmes!*) A fennálló kétségbeejtő helyzet megváltoztatására a Kormány népessépolitikai irányelveket adott ki.

Ugyanakkor, 2013. szeptember 1-jén közel 3000 közoktatási intézményt, köztük a Puskást is államosították, és Klebelsberg Intézményfenntartó Központ (*KLIK*) alá sorolták be. A KLIK jelentős változásokat vezetett be! A közepesen, vagy annál gyengébben teljesítő iskolákban béremelést hajtottak végre, de a jól teljesítőknél, a bajnokokat, olimpikonokat felkészítő iskoláknál akár jelentős jövedelem csökkenés is lett. A különböző minőségű munkáért azonos bért fizetnek. Hogy mindez kitermelhető legyen a kötelező heti óraszámot felemelték 26-ra. (*Sőt, átmenetileg 32 kontakt óra/hét is lehet egy tanár terhelése.*) Én Simonyi professzor Úrnál a Műegyetemen úgy szocializálódtam, hogy 1 órára, 1 órát kell felkészülni, csak akkor fog annak a minősége megfelelni az európai normáknak. Tehát 26 óra, akkor 52 óra terhelést jelent. A fiatal, ambiciózus szülő korú tanárnőknek így aztán nem marad idejük már a „gyermekcsinálásra” sem. Ennek egyenes következménye, hogy nem tudnak teljesülni a népessépolitikai irányelvek. Fogy a magyar, mint az őszi légy!

Sokat gondolkodtam, hogy nekem a 66 éves nyugdíjas igazgatónak mit lehetnem, mit kellene tenni az irányelv teljesítése érdekében. Addig törtem a fejem, míg nyáron aztán megfájdult a hasam. Az ultrahang a „sigmámban” talált valamit, amit aztán a képdiagnosztikus megerősített. Kiderült, hogy „terhesapa” lettem. Valószínű közismert empátiám folytán, szervezetem megpróbálta pótolni amit a kolleginák időhiányában nem tudtak elvégezni.

Természetesen, mivel férfi vagyok, csak méhen kívül lehettem terhes, és szülőcsatornáim sincsenek, csak a sectio caesarea (*császármetszés*) jöhetett szóba. Ugye férfi szülészetek még nincsenek, tehát a sebészetre kellett befeküdnöm. Mégpedig sürgősen, nehogy túlhordás esete forogjon fenn.

Az volt első igazán apás szülés, hiszen mint apa szültem.

A műtét 3,5 óráig tartott. Szép hosszanti 25 öltésű vágás van a hasamon. Két jövevényt (*alientet*) vettek ki belőlem. Ikrek voltak, de nem egypetűjűek, mivel semmilyen kapcsolat (*itt ezt áttétnek nevezik*) nem volt közöttük. Természetesen, mivel már mondtam volt hímnemű vagyok a kis jövevényeket, (*akiket Arankának és Rózsikának kereszteltem el titokban*) nem tudom táplálni, ezért elvették tőlem.

Epilógus: A tudós orvos professzorok a konzíliumon, több kérdést is feltettek nekem. Ebből én csak egyetlen egyre tudtam a válaszolni (*de arra pontosan*). Mégpedig: mikor estem „teherbe” és hogyan történt mindez. A válaszom világos volt és el is fogadták, (*Sőt néhányan a saját hasukat kezdték tapogatni*). Az én „más állapotomat” az 1700/2012. (XII. 29.) közszférában alkalmazandó nyugdíjpolitikai elvekről elnevezett kormányhatározat okozta (*ez volt a Kényszernyugdíjazásom Elhatározásának Napja.*)

Nagyon örültek a pontos dátumnak, mert a képdiagnosztikus vizsgálat 2014. augusztus 29-én állapította meg a kis jövevények létét. (*Ez Keresztelő Szent János fejevétele napja. Ekkor volt a Mohácsi Vész 1526-ban, Nándorfehérvár eleste 1521-ben és Buda eleste is 1541-ben.*) A két dátum között pontosan 1 év és 8 hónap tel el, tehát az első férfiús terhesség (*az Apa1, röviden A1*) 20 hónapig tartott. Ez egy új fontos tudományos adat. A hölgyeknek 9 hónap, az elefántoknak 11 hónap, az uraknak 20 hónap kell, hogy felneveljék „magzatukat”.

Remélem az utókor hálás lesz nekem, és ahogy a 3,14-et (*a „pi”-t*) **Rudolf** féle számnak, 20-at **Iacibacsi** féle számnak fogják elnevezni. Igazán megszenvedtem érte, csak az aranykezü operáló főorvos úrnak és a gondos ápolásnak köszönhetem, hogy életben maradtam.

Budapest, t.u. 18.

dHLF